

Живко и Павелъ.

Двама младежи — Живко и Павелъ — единъ день донесоха своитѣ произведения на пазаря, за да ги продадатъ. Живко продаваше плодетѣ на своята зеленчукова градина, която самъ обработваше, а Павелъ продаваше раци, които бѣше наловилъ въ близката рѣчица. Работата имъ трѣгна добре. Тѣ бързо напълниха съ пари вехтитѣ си кесийки. Всичко бѣше разпродадено, само у Живко бѣше останала една диня, а у Павелъ — нѣколко раци. Най-после при тѣхъ дойде единъ господинъ.

— Колко хубава диня! — каза той на Живко. — Колко искашъ за нея, приятелю?

— Това е последната, която ми остана, господине. Може би тя не е толкова хубава, колкото изглежда. — каза Живко. Погледнете само опашницата ѝ: тя показва, че динята е вече презрѣла, а, може би, съвсемъ се е развалила.

— Да, каза господинътъ, това е истина и би трѣбвало да не взема динята. Но, нима не е отъ вреда за твоята търговия това, че самъ показвашъ недостатѣцитѣ на своята стока?

— Ехъ, господине, отъ малкъкъ съмъ се научилъ никога да не лъжа. — отговори скромно Живко.

— Ти си правъ, приятелю, търкувай така и бжди увѣренъ, че Богъ ще те награди и благослови. С'богомъ!

Непознатиятъ господинъ отиде и при Павла и му рече:

— Прѣсни ли сж рацитѣ ти?

— Какъ да не сж? Тази сутринъ съмъ ги ловилъ.

Господинътъ купи рацитѣ и си отиде.

— Живко, — каза тогава Павелъ, — ти си съвсемъ глупавъ човѣкъ. Що ти трѣбваше да казвашъ, че динята не е хубава? Сега трѣбва да се моришъ да я носишъ въ кѣщи, или още тукъ да я ударишъ въ земята. Вижъ азъ съмъ по-уменъ отъ тебе. Тѣзи раци сж хванати още завчера и азъ пакъ ги продадохъ. Ехъ, брате, не е за тебе търговията!

— Азъ не искамъ много пари. Не искамъ за 5 лева да мамя хората — каза Живко, — и трѣбва да знаешъ, че азъ нищо не загубихъ. Азъ само придобихъ единъ постояненъ клиентъ.

На другия день господинътъ пакъ дойде. Отъ Живко той купи много дини, а къмъ Павла дори глава не обърна.

Следъ известно време сжщиятъ купувачъ запита Живко, какво мисли за своето бждеще, какъвъ иска да стане. Живко отговори, че би искалъ, ако Богъ даде, да стане търговецъ. А на тоя човѣкъ тъкмо такава момче трѣбваше за търговията му. И той взе Живко при себе си. Скоро младото момче спечели неговото довѣрие и господинътъ го направи свой съдружникъ.

„Правдиви уста пребждватъ вѣчно, а лъжливъ езикъ — само мигъ“.

(Библията: Прит. 12: 19).
